

ham nøiere Forklaring, og paa den Maade mener jeg, at den tvungne Legitimation skal benyttes og overholdes; men det er aldeles ligegyldigt, enten vi kalde Legitimationen Arbeidsbog eller give den et andet Navn.

Den ærede 6te Landstingsmand for 1ste Kreds (Alder) udtalte sig idag derhen, at han var overordentlig tilfreds med sit Vædringsforslag, at det var ganske udmærket. Det er han selvsjælgelig berettiget til at sige; men jeg vil saa til Gjenjæld sige, at Udvalget er bedre tilfreds med sit, uden at jeg dog forlanger, at man skal lægge nogen særlig Vægt paa denne Udtalelse; jeg fremsætter den kun som Indledning til nogle faa kritiske Bemærkninger til det ærede Medlems Vædringsforslag. Jeg vil kun forudsætte en lille Bemærkning, med Hensyn til hvad det ærede Medlem sagde igaar, da han spurgte mig, om det var Ironi, naar jeg havde sagt, at Udvalget maatte paastømme, at de ærede Herrer i deres Vædringsforslag under Nr. 11 havde optaget en stor Del af Udvalgets Forslag. Jeg vil dertil svare, at det var det ingenlunde, det kunde ikke falde mig ind. Jeg er vis paa, at det ærede Medlem og hans ærede Medforslagsstillere og Udvalget ere lige meget bejalede af det Dnsste at faae noget saa Godt ud af dette Lovforslag som muligt, og derfor sagde jeg, at det var mig kjært, at saa Meget af vort Forslag var optaget i de Herrer's Forslag, thi saa bleve Differentspunkterne færre. De Herrer's Vædringsforslag under Nr. 11 til § 15 bryder imidlertid saa aldeles med den Grundtanke, som ligger i § 15, saaledes som denne er vedtagen ved 2den Behandling, nemlig den Grundtanke, at de paagjældende Personer skulle være forsynede med fornøden Legitimation, at jeg paa ethvert Punkt vil modsætte mig deres Forslag. Som Følge deraf vil jeg ogsaa stemme imod de Vædringsforslag, som de Herrer have optaget efter Udvalget, endskjøndt jeg naturligvis ikke særlig kan have Noget at erindre imod dem, og jeg vil ønske, at de Herrer i Salen, der ville følge Udvalget, ville gjøre det Samme. Jeg skal imidlertid, naar jeg nu tillader mig nogle Udtalelser om dette Vædringsforslag Nr. 11, blot tale om det i den Skikkelse, som det vil faae ved Vedtagelsen af de dertil stillede Undervædringsforslag. Min Hovedindvending er selvsjælgelig den, at Vædringsforslaget, som nævnt, bryder med det Princip, der er opstillet i Lovforslagets § 15, som siger, at „Enhver, der vil drage omkring udenfor sin Jurisdiktion for at søge Arbejde, skal være forsynet med fornøden Legitimation“, medens Udvalgets Forslag gjør dette til en aldeles frivillig Sag; det er for mig Hovedpunktet, og de andre Indsigelser komme kun i anden Række. Dernæst kan jeg ikke forsonne mig med, at de ærede Forslagsstillere have forandret Lovforslagets Bestemmelse, at „Enhver, der drager om for at søge Arbejde, skal være forsynet med Legitimation“,

derhen, at det skal kun være Saadanne, der søge Haandværks- eller andet legemligt Arbejde, og det forekommer mig ogsaa, at Udtalelserne af den ærede 6te Landstingsmand for 1ste Kreds (Alder) idag stode i fuldstændig Strid med dette Vædringsforslag, idet han sagde, at han netop vilde have, at alle de, der søgte deres Livsophold ved at rejse om i Landet, skulde have Arbeidsbog eller Legitimation. Det ærede Medlem nævnte Malere og Fotografer, men foruden dem har man en altid tiltagende Mængde Personer af det Slags, om hvilke man egentlig ikke kan sige, hvoraf de ernære sig, men som ganske vist gaa under et eller andet Navn. Den ærede 2den Landstingsmand for 9de Kreds (Strup) oplyste igaar, hvorledes man just ikke kunde undtage Kunstmalere, idet der efter hans Erfaring gives slige omreisende Personer, som komme Bagabondgrændsen meget nær. I den Retning har jeg nu ingen Erfaring, men jeg kan forsikre, at i andre Henseender kjender jeg mange Personer, som gaa under et eller andet Navn, og som ikke alene komme Bagabondgrændsen nær, men som endog ofte høre til nogle af de værste Bagabonder. Jeg skal f. Ex. nævne de saa bekjendte Handelsmand, Jolk, der drage omkring paa Landet for at købe Et og Andet af Bønderne eller handle med Et og Andet. Der er blandt dem Personer, som ofte, naar man faar set dem lidt efter, have været mange Aar i Tugt- og Forbedringshuset o. s. v. Dermed skal jeg ikke sige, at de ikke skulle have Lov til at ernære sig paa en ærlig Maade, og at ikke ogsaa Mange gjøre det, men det forekommer mig dog, at det ikke vilde være urimeligt, om Politiet fik nogen Vættelse i sin Opgave at have Indseende med saadanne Personer. Man har omreisende Fotografer og omreisende Dandslærere. Jeg kommer netop til at tænke paa, at medens Jernbanen blev anlagt paa Lolland og Falster, var der en Jernbanearbejder, som kom i Konflikt med Politiet. Da han blev spurgt om, hvad han var, saa fik man at vide, at han var Dandslærer; det vil sige, det havde han været, men derpaa var han bleven Jernbanearbejder. Men for at nævne det ærede Medlem et andet Exempel: Der er i de senere Aar ikke saa Jolk; der rejse omkring som Handelsbejente for at søge Empleo, Noget, en saadan Person naturligvis aldrig faar; men det er en udmærket Forretning, idet de gaa omkring til enhver Kjøbmand og spørge, om de ikke kunne faae Arbejde, og med et Skuldertræk faae de saa en lille Understøttelse. Jeg har endogfaa haft Exempel paa en saadan Handelsreisende, der blev greben i den Slags Betleri, fordi han drev Forretningen saa godt, at han sendte Penge hjem. Med Hensyn til den Slags Personer mener jeg, at det var meget godt, om man havde en saadan Kontrol, og derfor kan jeg aldeles ikke forsonne mig med, at det første Stykke indskrænker Bestemmelsen om